Από τον βίο του αγίου Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχη

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 11 Ιανουαρίου, 2020

Ο **μέγας Θεοδόσιος**, επειδή ήξερε ότι γι' αυτούς που διάλεξαν να ζουν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού τίποτε άλλο δεν βοηθά τόσο πολύ στην απόκτηση της αρετής και στη διατήρησή της όσο **η μνήμη του θανάτου**, τι σκέφτηκε να κάνει; Έδωσε εντολή στους μαθητές του να φτιάξουν έναν τάφο, από τη μια για να φέρνει στη μνήμη το τέλος –γι' αυτό άλλωστε λέγεται "μνημείο"– και έτσι να τους κάνει πιο επίμονους στον αγώνα και να τους κεντρίζει να κοπιάζουν περισσότερο για την αρετή, και από την άλλη για να θάβονται σε αυτόν όταν πεθαίνουν. Επιπλέον όμως και γιατί κάτι μελλοντικό έβλεπε και πληροφορούνταν από πριν.

Όταν λοιπόν ετοιμάστηκε ο τάφος, στάθηκε μπροστά ο άγιος και γύρω οι μαθητές του. Και βλέποντας με το διαπεραστικό βλέμμα του νου του τι πρόκειται να γίνει, τους κοίταξε και είπε σαν να αστειευόταν: «Ο τάφος είναι κιόλας έτοιμος, ποιος να είναι όμως από εσάς αυτός που θα τον εγκαινιάσει;»

Αυτός λοιπόν έτσι μίλησε, ανακατώνοντας και την ευχαρίστηση στην αστειότητα του λόγου. Και κάποιος Βασίλειος, ιερέας, που με τον ζήλο του για τα καλά παρουσίαζε ολοκάθαρα στον εαυτό του τα χαρακτηριστικά του πνευματικού του πατέρα, και αυτόν που τον γέννησε πνευματικά τον έμοιαζε κατά την ομοιότητα των αρετών όχι λιγότερο από όσο μοιάζουν τα παιδιά τους γονείς τους, κατάλαβε ότι ο δάσκαλος δεν είπε άσκοπα αυτόν τον υπαινιγμό. Άρπαξε λοιπόν πρώτος τον λόγο και φάνηκε έτοιμος και πρόθυμος να διαλέξει τον θάνατο, σαν να ήταν κάτι όχι ανεπιθύμητο, αλλά πολύ κερδοφόρο και ωφέλιμο. Αμέσως γονάτισε με το πρόσωπο στο έδαφος και είπε: «Δώσε μου την ευλογία σου, πάτερ, και εγώ θα σου εγκαινιάσω πρώτος τον τάφο».

Αφού πήρε την ευλογία που ζήτησε, μπήκε στον τάφο και ο πατέρας πρόσταξε να του κάνουν όλα όσα είναι καθορισμένα για τους νεκρούς, δηλαδή μνημόσυνα στις τρεις, στις εννιά και στις σαράντα μέρες. Όταν πια συμπληρώθηκαν οι σαράντα μέρες, ο Βασίλειος, χωρίς ούτε πυρετός να τον πιάσει, ούτε ο παραμικρός πόνος στο κεφάλι ή σε άλλο μέρος του σώματος, σαν να τον πήρε ύπνος ελαφρός και πολύ ευχάριστος, αναχώρησε για τον Κύριο. Και το ότι παρουσιάστηκε στον Θεό πρώτος από την αδελφότητα και πήρε πρώτος το στεφάνι ήταν το βραβείο που κέρδισε για την υπακοή του και για την προθυμία του να πάει στα εκεί –η οποία δείχνει καθαρά ποιοι δεν ευχαριστιούνται με τα εδώ.

Τις επόμενες σαράντα μέρες, ο μέγας Θεοδόσιος έβλεπε και άκουγε τον Βασίλειο στη

διάρκεια των ύμνων του Εσπερινού να στέκεται ανάμεσα στους μαθητές που έψαλλαν και να ψάλλει μαζί τους. Κανένας άλλος δεν τον άκουγε ούτε τον έβλεπε, εκτός από κάποιον Αέτιο, που βάδιζε στα ίχνη του δασκάλου του και ήθελε να είναι μαθητής του Θεοδοσίου όχι μόνο με το να ξέρει και να διηγείται τα σχετικά με αυτόν, αλλά μάλλον με το να τον μιμείται. Αυτός δεν έβλεπε βέβαια τον Βασίλειο, άκουγε όμως τη φωνή του· ρώτησε λοιπόν τον δάσκαλο αν άκουγε και εκείνος τη φωνή του πεθαμένου. Εκείνος απάντησε ότι και τον ακούει και τον βλέπει και, αν θέλει, θα του τον δείξει την ώρα που θα εμφανιστεί.

Όταν πήρε να βραδιάζει και γινόταν η ακολουθία, ο άνθρωπος του Θεού είδε πάλι ολοκάθαρα τον Βασίλειο να στέκεται μαζί με αυτούς που έψαλλαν και να ψάλλει μαζί τους. Τον έδειξε τότε με το δάχτυλο στον Αέτιο και προσευχήθηκε λέγοντας: «Άνοιξε, Κύριε, και τούτου τα μάτια και ας δει το μεγάλο αυτό μυστήριο των μεγάλων σου έργων». Αμέσως εκείνος τον είδε και τον γνώρισε και έτρεξε με λαχτάρα να τον αγκαλιάσει. Ο Βασίλειος όμως όχι μόνο έμεινε άπιαστος, αλλά έγινε και άφαντος, και τούτο μόνο ακούστηκε να λέει: «Να σωθείτε, πατέρες και αδελφοί· εύχομαι να σωθείτε. Εμένα δεν θα με ξαναδείτε πια».

Το γεγονός αυτό δείχνει ότι είναι εντελώς αληθινό και αξιόπιστο αυτό που είπε ο Χριστός στο Ευαγγέλιο: «Όποιος πιστεύει σ’ εμένα, και αν πεθάνει, θα ζήσει» (Ιω. 11:25).

(Από το βιβλίο: ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΣ, τόμος Α’, Υπόθεση ΛΔ’ (34), σελ. 330. Εκδόσεις Το Περιβόλι της Παναγίας, Θεσσαλονίκη 2001)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*